

Kära vänner!

Idag har vi varmt och soligt men natten till i måndags så var det ett riktigt oväder. Åskan dånade och regnet öste ner. Vi bor ju bra så det enda som hände hos oss var att wifi apparaten gick sönder. I andra delar av staden hade de vatten upp till knäna inne i husen.

I påskas hade vi bönevecka och på långfredagen ett böne-lovsångsmöte kl.20-24. Timmarna gick fort, vi hade enskild bön, bön i grupp, bönevandring, förbön, lovsångsdans, påskdraman och predikan. På påskafton var det bröllop ute på en stor gård. Bröllopet började lite annorlunda för alla gästerna fick lov att gå runt och leta efter bröllopsringarna som kommit bort någonstans i gräset. Sedan fick alla vänta på att tärnan skulle komma innan vigseln till slut kunde börja.

Vi har haft en fin sommar och många fina läger och utflykter för olika åldrar. Den första hälften av januari så var det ett 20 tal ungdomar på arbetsveckor uppe i bergsbyarna. Proyecto Andino kallar vi det. En av grupperna tältade under ett träd i två veckor i en liten by som heter Tomuco, utan toalett, rinnande vatten eller andra bekvämligheter. Glöm gräsmattan! Jord och sand är det som finns där. De anpassade sig och gjorde ett fantastiskt arbete bland barnen, tonåringarna och kvinnorna. För några veckor sedan så var Kristina (vår missionär från Värnamo) Jessica (vår dotter) och Josefin (praktikant från Orsa) uppe i Tomuco igen och hade barnmöte. Efteråt frågade några tonåringar när det skulle komma någon och ha möten för dem. Härligt att de längtar efter att höra mer om Guds Ord. Vi har nu bestämt att skicka upp ett par ungdomar dit varannan helg för att både ha barnmöten och tonårsamlingar. Det bor en missionärsfamilj i en större by i närheten, men de hinner inte med att besöka alla byar runt omkring.

Jag har tidigare skrivit om en kvinna i församlingen som heter Carmen, hon bor väldigt enkelt i ett problemområde. Sedan flera år har hon barnmöten hemma hos sig och barnen kommer ofta flera gånger i veckan för att få en kopp te och en pratstund.

Under senaste året har hon inte varit pigg. Levern och lungorna krånglar och nu har de upptäckt att hon har bröstcancer och måste opereras så fort som möjligt. Sjukdomarna stoppar inte Carmen. Barnmötena fortsätter, ibland när hon mår riktigt dåligt så går barnen ärenden åt henne. När vi var där förra veckan

hade hon besök av fem tuffa tonårsskallar. De har tidigare gått på barnmötena men slutade förra året då de kände sig för stora. Nu ville de att Carmen skulle ha tonårsamling på torsdagskvällarna. Absolut sa Carmen, plockade fram te och bröd och passade på att ge en bibellektion, ni är välkomna, och bjud in era kompisar.

En annan tonåring är Nicolas,17. Han gick på barnmötena i Sanidad när han var yngre. När han var 15 år rymde han hemifrån för relationen med styvmamman fungerade allt sämre. Under de sista två åren har han flyttat runt hos olika kompisar. Skolan hoppade han av i fjärde klass. För några veckor sedan dök han upp i kyrkan och bad om hjälp. Han var hungrig, hade ingenstans att bo och de hade stulit

hans ryggsäck där han hade allt han ägde. Som vanligt kom Angelica till hans räddning, med en tillfällig lösning i allafall. Några dagar senare besökte jag och en socialarbetare familjen för att fråga om Nicolas kunde få flytta hem igen men det var ett blankt nej, hos storasyster fick han inte heller bo, tillslut lyckades vi övertala farmor att ta emot honom mot löftet att komma med matvaror varje månad, Nicolas var så glad så han hoppade. Vi ordnade så att han kunde börja skolan igen och han blev snabbt bästa elev i klassen. Så imåndags ringde farmor att och sa att Nicolas inte får bo kvar. Han grät och upprepade orden vi hört så många gånger. Ingen tycker om mig. Tänk vilken förmån att kunna presentera Guds kärlek för denna killen. I söndags kom han på mötet och gick även fram för förbön. Vi jobbar även på en lösning med hans boende.

Varje onsdag så får kvinnorna i det fattiga bostadsområdet Sanidad lära sig att göra fina korgar av tidningspapper. Tanken är att de sedan kan sälja dem. Samtidigt blir det tillfälle till att prata och lära känna dem. Resten av verksamheten fortsätter som vanligt med möten för barn, tonåringar och vuxna och mellanmål

till barnen varje e.m. Sista lördagen som jag var där så kom det 120 barn till barnmötet. Snart är det höga (inbrottsrisk) staketet färdigt och sedan är det dags att bygga ett litet kök.

Daghemmen fungerar bra. De hade stängt under sommarlovet men i mars så öppnade alla igen. Barnen lär sig mycket, leker mycket, äter men får också mycket kärlek och uppmuntran-

I kyrkan är det mycket jobb på gång, vi målar nämligen om. Det behövdes verkligen för det var så slitet. Hoppas att det blir klart till nästa söndag för då fyller församlingen 15 år. Vi hade en arbetsdag förra måndagen då vi började spackla väggarna och även skurade de 500 vita plaststolarna.

Imorgon kväll har vi kvinno möte. Då kommer en kristen socionom och ska prata om våld i hemmen. Ett ämne som alltid är aktuellt här, det behövs mycket undervisning. Något annat som vi alltid måste lyfta fram hos kvinnorna är självkänslan. Nästa månad tar vi upp det då vi ska ha en talangkväll.

Förra lördagen var det några ungdomar från kyrkan som åkte till grannstaden Rosario där vi har en utpost. Det skulle vara uppstart för barnarbetet så först klädde några ut sig till clowner och sedan gick de och knackade dörr för att bjuda in alla barn till torget. Det kom 70 barn. Väl där så var det lekar, sånger, teater och godispåse.

Tusen Tack alla ni som på ett eller annat sätt stöder arbetet här i Salta.

Gud välsigne er!

Många hälsningar från Annica och Daniel Cisneros.